

Άνθρωποι...

Γιώργος Παπαθανασίου

7^ο ΓΕΛ Αχαρνών

Έτσι είναι οι άνθρωποι

Σαν παράσιτα σκοτώνουν την ζωή και μετά κλαίγοντας αναζητούν το γιατί
Την μέρα καταστρέφουν πόλεις και το βράδυ διδάσκουν αγάπη τι σημαίνει

Το ένα Αδέλφι πάντα πονά, μα το άλλο αδιαφορεί
Το ένα κλαίει και το άλλο χαμογελά

Σαν τρομαγμένα παιδιά κρύβονται σε κάποιου δρόμου μια σκοτεινή γωνία
Περιμένοντας έναν αγγελιαφόρο να τους προσφέρει μια θεόσταλη θεωρία

Μανάδες και ήρωες ξεχνούν
Φοβούνται και δεν επαναστατούν
Ξεχάσανε να ζουν

Την Ελευθερία δεν την αγάπησαν ποτέ
Αφού δεν την βίωσαν
Την άφησαν και μες στην αδράνεια βυθίστηκαν

Πρόσωπα νεκρικά σαν βγεις στους δρόμους θα αντικρίσεις
Μην διστάσεις να τους μιλήσεις
Με ένα ψεύτικο χαμόγελο θα σου απαντήσουν
Και θα συρθούν πίσω στο αβυσσαλέο κενό τους

Το κεφάλι προς τον ουρανό ποτέ δεν σήκωσαν
Τους τύφλωνε ο θεός τους
Μόνο την γη κοίταζαν
Αναζητώντας το εγώ τους

Ένας φρικαλέος πίνακας είναι οι άνθρωποι
Και μια λανθασμένη κοσμοθεωρία
Εύκολα Ξεχνάνε
Δύσκολα συγχωρούνε

Όμως...

Μέσα στην νύχτα κάποια αστέρια είναι εκεί
Το δρόμο προς το σπίτι να σου δείξουν

Οι Άνθρωποι μέσα στην παράνοια τους
Βρίσκουν στιγμές ελπίδας

Οι ήρωες πάντα θα καλύπτουν το έρεβος

Μια επανάσταση πάντα θα ζυγώνει

Οι αμαρτωλοί πάντα θα βρίσκουν τον εαυτό τους
Μέσα στα μάτια και στο χαμόγελο του αδελφού τους

Οι φονιάδες θα μεθάνε με το άρωμα ενός λουλουδιού
Και θα ταξιδεύουν με το άκουσμα ενός τραγουδιού

Πάντα θα αναζητούν την Ιθάκη τους
Και με το πέρασμα του χρόνου θα γίνονται σοφοί
Ίσως κάποια μέρα να καταλάβουν τα λάθη τους
Και να δείξουν της ψυχής τους την ορμή

Ορμή που ξεσκίζει τους κανόνες
Που αλλοιώνει την λογική
Κάτι που οι άνθρωποι αναζητούν αιώνες
και ίσως να σπάσουν την σιγή

Οι άνθρωποι μισούν
Μα αγαπάνε
Ξεχνούν
Μα το αίμα του αδερφού τους δεν ζητάνε
Είμαστε τέρατα
Μα τουλάχιστον έχουμε ψυχή!